

Despre nădejdea și dragostea creștină

**Lucrare tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei**

Mitropolia Moldovei și Bucovinei
DOXOLOGIA
Iași, 2009

ISBN 978-606-92196-0-7

© Editura DOXOLOGIA a Mitropoliei Moldovei și Bucovinei

Întrebări și răspunsuri despre nădejdea și dragostea creștină

Pentru ce Crezul învață în articolele al XI-lea și al XII-lea tot aceleași adevăruri mântuitoare, despre care vorbește și articolul al VII-lea?

În articolele sale de la sfârșit, în adevăr, Crezul ne învață aceleași adevăruri mântuitoare, pe care le-am aflat și în articolul al VII-lea. Deosebirea însă este aceasta: în articolul al VII-lea suntem povățuiți „să credem”, pe când articolele de la sfârșit ne învață nu numai să credem în aceste adevăruri, ci și „să nădăjduim”.

Crezul se termină cu această mărturisire plină de bucurie: „Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie”. Cu vântul „aștept”, adică doresc, înseamnă că învierea morților și viața veacului viitor este un adevăr în care nu numai credem, ci și nădăjduim. Așa ne învață Sfântul Apostol Petru: „Pentru aceea, încingând mijloacele cugetului vostru, trezindu-vă, nădăjduiți desăvârșit în harul care vi se va da vouă, la arătarea lui Iisus Hristos” (I Petru 1,13).

Ce este nădejdea creștină?

Nădejdea creștină este dorul și așteptarea cu încredere a împlinirii tuturor bunătăților făgăduite de Dumnezeu omului care face voia Lui, fiindcă Dumnezeu este credincios în tot ce făgăduiește.

Dreptul Simeon, bătrânul temător de Dumnezeu, căruia Sfântul Duh „îi făgăduise” să nu guste moartea până nu va vedea pe Hristosul lui Dumnezeu, „aștepta” cu încredere neclintită împlinirea acestei dumnezeiești făgăduințe (Luca 2,25-26).

Nădejdea este încredințarea pe care o are cineva în anumite împliniri viitoare și în împărțășirea pe care el o va avea din acele împliniri. Așa că nădejdea în învierea morților și în împărțășirea din fericirea veșnică a dat Sfinților Mucenici tăria să îndure chinuri cumplite și să-și dea viața pentru credință (II Mac. 7,9). Deci nădejdea este, pe de o parte, „un dor”, este năzuința sufletului în „așteptarea” unui bun făgăduit, iar pe de altă parte, este „încrederea” neclintită în împlinirea făgăduinței date nouă de Dumnezeu. Este o înaintare, un salt peste timp, în viitor, este un ocean care apropie de ochii sufletești lucrurile foarte îndepărtate. „Nădejdea este o încredere adevărată în Dumnezeu, dată în inima omului prin insuflare și iluminare de la Dumnezeu, ca să nu deznădăjduiască vreodată de harul lui Dumnezeu, atât pentru iertarea păcatelor, cât și pentru oricare cerere, când se cere un lucru bun, fie dintre lucrurile vremelnice, fie din cele veșnice.”¹

Care sunt bunătățile făgăduite nouă de Dumnezeu?

Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos făgăduiește celor ce fac voia Tatălui ceresc viața veșnică, precum și puterea, împreună cu mijloacele prin care se dobândește această fericire, adică: harul dumnezeiesc, sprijin în necazuri și ascultarea rugăciunii.

1. Mântuitorul ne-a făgăduit „viața veșnică” (I Ioan 2,25). „În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt... Mă duc să vă gătesc loc” (Ioan 14,2). În pilda nunții fiului de împărat (Matei 22,1), a celor poftiți la cină (Luca 14,16), a lucrătorilor viei (Marcu 12,1) și în altele, aflăm aceeași făgăduință. Tot El ne-a făgăduit și învierea morților (Ioan 5,28-29).

¹ *Mărturisirea de credință a Bisericii Ortodoxe*, partea a II-a, întrebarea I, traducere de Alexandru Elian, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1981, p. 109.

2. Ca să putem câștiga fericirea veșnică, Mântuitorul ne-a făgăduit împreună-lucrarea Sfântului Duh, adică harul lui Dumnezeu. Domnul nostru Iisus Hristos, „nădejdea noastră” (I Tim. 1,1), vrea ca toți oamenii să se mântuiască (I Tim. 2,4), însă pentru mântuire harul Lui este de neapărată trebuință (Ioan 3,5).

3. El ne-a făgăduit și bunătățile necesare vieții vremelnice: „Nu duceți grijă, spunând: ce vom mânca ori ce vom bea ori cu ce ne vom îmbrăca?... Doar știe Tatăl vostru cel ceresc că aveți nevoie de ele” (Matei 6,31-32). Dovadă sunt păsările cerului, hrănite de El, și crinii câmpului, gătiți de El, El Care are însă și mai mare grijă de oameni. Sfinții s-au găsit de multe ori în împrejurări cumplite de grele: nu aveau hrană, locuință, îmbrăcăminte, dar, încrezându-se neclintit în făgăduința lui Dumnezeu, petreceau viața fără grijă de aceste lucruri și sprijinul dumnezeiesc, într-adevăr, nu i-a părăsit niciodată.

4. De asemenea, Iisus Hristos, Domnul nostru, ne-a făgăduit iertarea păcatelor, dacă ne pocăim și ne îmbunătățim viața. Că zice: „Mai mare bucurie se face în cer pentru un păcătos ce se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti cărora nu le trebuie pocăință” (Luca 15,7). Pilda cu oaia rătăcită (Luca 15, 3-6) și cea cu fiul risipitor (Luca 15,11-32) dovedesc cât de mult voiește Dumnezeu să ne ierte. Atâta vreme cât trăim, nădejdea de pocăință nu este pierdută, știind că unul din tâlharii răstigniți odată cu Hristos a câștigat iertarea chiar în pragul morții (Luca 23,43). Dumnezeu, ne spune Iezechiel, „nu voiește moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu” (Iez. 18,32).

5. Mântuitorul Hristos ne-a făgăduit ajutor întru necazuri, fiindcă „Dumnezeu este scăparea și puterea noastră, ajutor întru necazurile ce ne împresoară” (Ps. 45,1). Ajutorul Lui se lasă însă câteodată așteptat, ca de pildă la nunta din Cana Galileii, când zice: „Încă n-a venit ceasul Meu” (Ioan 2,4). Dar acest ajutor, cu cât este mai mult așteptat, cu atât lucrează mai cu putere și mai minunat. Exemple: potolirea furtunii de pe marea Tiberiadei (Matei 8,26), izbăvirea din închisoare a Sfinților Apostoli Pavel și Sila (Fapte 16,25.32).